

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **TEKOSO - STK, spol. s r. o.,** se sídlem Praha 6, Nebušice, Nám. Padlých 20, zastoupeného Mgr. Magdalenou Kubátovou, advokátkou se sídlem Veverkova 1101/1, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem nábřeží L. Svobody 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2011, č. j. 11 A 175/2010 - 132,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále také „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba brojící proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 16. 6. 2009, č. j. 28/2008-150-STK3/14. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4064/DS/07-29, kterým bylo žalobci odejmuto oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro osobní automobily podle ustanovení § 59 písm. a) a § 80 odst. 3 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 56/2001 Sb.).

[2.] Důvodem tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že stěžovatel v případě technické prohlídky vozidla Ford Fiesta, registrační značky x, provedené dne 16. 7. 2007, nezjistil blíže specifikované nebezpečné závady, které se na tomto vozidle prokazatelně vyskytovaly, a byly zjištěny pouze závady lehké. Dne 15. 9. 2007 pak došlo k dopravní nehodě, při níž řidička D. Ž. uplatňovala technickou závadu na vozidle.

II. Obsah kasační stížnosti

[3.] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností (argumentačně doplněnou dne 22. 6. 2011) v celém rozsahu z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“], pro vady řízení, neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[4.] Nezákonnost spatřuje stěžovatel v postupu podle vyhlášky č. 103/1995 Sb., o pravidelných technických prohlídkách a měření emisí silničních vozidel, která však byla k 31. 12. 2001 zrušena a dodnes nebyla nahrazena. V rozhodné době tak neexistoval právní předpis, který by stanovoval přesná pravidla pro zatřídění jednotlivých závad silničních vozidel toho kterého stupně. Proto nemohla být porušena ani vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel.

[5.] Stěžovatel dále poukazuje na to, že Věstník dopravy sice považuje za závazný, nicméně v č. 4/2002 byl v instrukci obsažen odkaz na zrušenou vyhlášku a nikoliv pouze na její přílohu. Nelze odkazovat na zrušené předpisy s tím, že dokud nebudou nahrazeny novými, tak stále platí, jelikož k tomu je zapotřebí rozhodnutí zákonodárce a nikoliv exekutivy. Skutečnost, že žalovaný nevypracoval nový podzákonný předpis a pouze odkázal na předpis fakticky již neexistující pak nelze klást k tíži stěžovatele. Tyto mezery v právní úpravě totiž nelze vykládat v neprospěch soukromoprávního subjektu. Stěžovatel v této souvislosti vytýká městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s otázkou možnosti „oživit“ podzákonný předpis vázaný na již zrušený zákon. Soud totiž pouze cituje vyjádření žalovaného a konstatuje, že se ztotožňuje s jeho názorem.

[6.] Stěžovatel zpochybňuje i správnost ztotožnění vozidla, které bylo přistaveno k technické kontrole, a které se účastnilo dopravní nehody. Stěžovatel k tomu navrhl důkazy, které však městský soud odmítl provést s poukazem na ustanovení § 75 s. ř. s. Za této situace však není zřejmé, jak jinak měl stěžovatel prokázat nedostatky v dokazování v průběhu správního řízení. Konkrétně poukazuje na znalecký posudek ing. B. M., z něhož je patrno, že identifikace vozidla byla provedena podle registrační značky x, což je lehce přenosný identifikační znak. Pokud by byla identifikace provedena podle dalšího identifikátoru, jako je např. VIN kód, mělo to být uvedeno ve znaleckém posudku, což se však nestalo. Z vyjádření Ústavu soudního inženýrství Vysokého učení technického v Brně vyplývá, že znalecký posudek ing. M. byl vypracován pouze za účelem zhodnocení skutečností vedoucích k dopravní nehodě a není jej proto možno využít jako důkaz k prokázání totožnosti vozidla majícího účast na dopravní nehodě dne 15. 9. 2007 s vozidlem, které prošlo technickou kontrolou u stěžovatele. Protože se jednalo o vrak, mělo dojít k přesné identifikaci znalcem ustanoveným za účelem ztotožnění vozidla.

[7.] Jediný důkaz, prokazující totožnost předmětného vozidla, byla výpověď svědkyně K. (majitelky vozidla v době provedení technické prohlídky u stěžovatele), jejíž věrohodnost však stěžovatel zpochybňuje. Rozpory spatřuje v tom, že na straně jedné tvrdila, že byla na technické kontrole osobně, avšak ze spisu bylo zjištěno, že daného dne udělila plnou moc M. Š. za účelem opravy typu motoru v dokladech od vozidla. K přepisu typu motoru přitom došlo v mezidobí mezi technickou prohlídkou a opakovanou technickou prohlídkou. Notářský zápis obsahující výpověď svědka Š. byl sice pořízen až v roce 2010, ale tohoto svědka bylo možno vyhledat dříve. Svědkyně K. dále v trestním řízení nejprve vypověděla, že byla u stěžovatele na technické prohlídce i na měření emisí, nicméně s odstupem tří let uvedla, že na měření emisí byla téhož dne na jiné STK. Dále tato svědkyně sdělila, že viděla na linku, kde byly testovány brzdy jejího vozidla, nicméně pokud by bylo provedeno místní šetření, muselo by být zjištěno, že to není technicky možné. Všechny tyto důkazy byly k dispozici již v rámci původního správního řízení, případně ve spise trestním, a bylo možno je soudem provést.

[8.] Stěžovatel dále tvrdí, že vozidlo mající účast na dopravní nehodě nebylo ani řádně zajištěno a ztotožněno, což umožnilo paní K. jeho předčasnou likvidaci ještě před zahájením správního i trestního řízení. Vozidel Ford Fiesta totožné registrační značky a VIN prý existuje více, o čemž svědčí to, že vozidlo stejné značky a VIN kódu prošlo dne 3. 12. 2009 technickou kontrolou na STK Konratice, spol. s r. o. a následně bylo dne 14. 1. 2010 ekologicky zlikvidováno.

[9.] Bylo dále zjištěno, že osobní automobil Ford Fiesta zn. x byl paní K. prodán dne 30. 7. 2007 J. S. K tomuto prodeji došlo dříve, než došlo k prodeji totožného vozidl paní Ž., která vozidlem stejné registrační značky dne 16. 7. 2007 havarovala. K tomu stěžovatel soudu předložil kopii notářského zápisu NZ 253/2010 notáře JUDr. J. H. osvědčující prohlášení J. S., majitele vozidla Ford Fiesta zn. x ke dni provedení technické kontroly v roce 2009, který rovněž prokazuje, že v rámci správního řízení nebyla řádně zjištěna totožnost vozidla účastnícího se na předmětné dopravní nehodě.

[10.] Stěžovatel získal znalecký posudek na osobní automobil totožného typu, značky (včetně registrační) a VIN kódu karoserie, avšak vypracovaný až v roce 2009, přičemž se nejednalo o vrak, nýbrž o provozuschopné vozidlo. Protože dotčené vozidlo mělo být sešrotováno již v roce 2007, zůstává nejasné, jak mohlo existovat ještě v roce 2009.

[11.] K prokázání toho, že paní Ž. byly prodány pouze doklady od daného či jiného vozidla, než které prošlo technickou kontrolou u stěžovatele, svědčí i obsah spisu vozidla, jelikož při převodu na paní Ž. nebyla provedena evidenční kontrola, včetně kontroly identifikačních znaků tak, aby došlo k nezpochybnitelnému ztotožnění. Přes tento nedostatek Městský úřad Kraslice přepis vozidla v operátu evidence provedl, čímž porušil svoje povinnosti. Přitom podle ustanovení § 6 odst. 5 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. je k řádnému převodu vozidla, pokud se nejedná o vozidlo nové, třeba jeho evidenční technické kontroly.

[12.] K důvodům odnětí oprávnění k provozování STK stěžovatel namítá, že ve dvou případech mu byly vytknuty pouze drobné nedostatky, o čemž svědčí i druh a výměra uložených sankcí (5 000 Kč). I pokud by se v daném případě jednalo o závažné porušení povinností při provádění technických kontrol, jednalo se o první přestupek svého druhu a nebyla tak splněna zákonná podmínka opakovaného porušení povinností.

[13.] Ze všech těchto důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek městského soudu zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[14.] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že předložené důkazy nebyly uplatněny v průběhu správního řízení a neprokázaly pochybení správního orgánu. Je podivné, jak stěžovatel získal doplňující výpověď ověřenou notářem JUDr. H. a další související dokumenty o existenci druhého vozidla, o němž nebyly žádné záznamy v registru vozidel. Toto druhé vozidlo tedy ani za vozidlo z hlediska zákona č. 56/2001 Sb. považovat nelze, protože nemá technický průkaz. Proto se jedná jen o soubor náhradních dílů.

[15.] Žalovaný má za to, že stěžovatel odvádí pozornost od samotného důvodu odnětí oprávnění. STK má totiž objektivní odpovědnost za protiprávní stav a v daném případě umožnila provozovat technicky nezpůsobilé vozidlo na pozemních komunikacích, a to přes opakovanou kontrolu téhož vozidla prováděnou dvěma techniky v intervalu jednoho dne. V posledních letech byl v této STK vykonán státní odborný dozor, a to vždy se zjištěním nedostatků v provádění technických prohlídek.

[16.] Zmocnění k vydání prováděcí vyhlášky plyne z ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s § 88 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. Ačkoliv došlo ke zrušení vyhlášky č. 103/1995 Sb., platnost jednotlivých kontrolních úkonů a způsob jejich provádění zůstaly závazné odkazem na ustanovení § 10 odst. 3 vyhlášky č. 302/2001 Sb. na Věstník dopravy č. 4/2002.

[17.] Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná, neboť správní orgány vycházely ze správně zjištěného stavu věci a rozhodly v souladu s právem.

IV. Argumentace soudu

[18.] Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19.] Především je nutno uvést, že stěžovatel uplatnil tři důvody, obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.: nezákonnost posouzení relevantní právní otázky, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[20.] Při hodnocení těchto námitek vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Logika tohoto opravného prostředku je založena na principu subsidiarity v tom smyslu, že není úkolem zdejšího soudu nahrazovat procesní úkony a meritorní hodnocení krajského soudu, nýbrž posoudit jeho zákonnost z hlediska taxativních důvodů, zakotvených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z toho rovněž plyne, že tyto kasační důvody mají určitou vnitřní strukturu a logiku. V nyní projednávaném případě je tak zjevné, že nejprve se zdejší soud musel zabývat namítaným důvodem podle písm. d) cit. ustanovení. Pokud by totiž měl stěžovatel pravdu v tom směru, že se městský soud skutečně dopustil takové vady řízení, která mohla

mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není jiná možnost než napadený rozsudek zrušit a otevřít tím městskému soudu procesní prostor k vydání rozhodnutí nového, tentokráte již nezatíženého touto vadou. Zmíněnou vadu spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud neprovedl jím navržené důkazy s poukazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. podle něhož je soud povinen při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[21.] K tomu z obsahu žaloby ze dne 14. 8. 2009 plyne, že v ní žádné důkazní návrhy učiněny nebyly a označeny byly teprve ve „Vyjádření ve věci" ze dne 4. 3. 2011, podaném poté, co Nejvyšší správní soud z důvodu procesního pochybení městského soudu (poznámka NSS: rozhodnutí učinil bez nařízení jednání, ačkoliv stěžovatel s tímto postupem ve smyslu § 51 s. ř. s. nevyslovil souhlas) zrušil předcházející rozsudek. Tyto důkazní návrhy byly zopakovány při jednání před městským soudem dne 8. 3. 2011, nicméně soud usnesením návrh na doplnění dokazování zamítl (č. l. 130).

[22.] K tomu je třeba připomenout, že podle stabilní judikatury zdejšího soudu (viz např. rozsudek sp. zn. 2 Afs 70/2008, 7 Afs 79/2007, veškerá judikatura viz www.nssoud.cz), stávající systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je založen na zásadě plné jurisdikce. To znamená, že krajský (resp. zde městský) soud je povinen vypořádat se i s nově navrženými důkazními prostředky a posoudit jejich relevanci a nemůže je paušálně odmítnout. Pokud tak neučiní, zatíží svoje řízení vadou. Na straně jedné totiž samozřejmě platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K objasnění tohoto skutkového a právního stavu je však rozhodující soud oprávněn zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2). Jakýkoliv jiný výklad smysl tzv. plné jurisdikce ve správním soudnictví popírá (viz také rozsudek sp. zn. 5 Afs 14/2004, in: č. 618/2005 Sb. NSS). Pokud by totiž platilo, že respektování skutkového a právního stavu z doby rozhodování správního orgánu znamená i nemožnost provést další dokazování, odporoval by tento výklad výslovnému znění ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a ve svých důsledcích by znamenal, že by se soudy musely omezit toliko na přezkum zákonnosti napadených správních rozhodnutí a nebyly by oprávněny přezkoumat jejich správnost ve smyslu faktickém, protože nezbytným předpokladem tohoto postupu je nezřídka právě doplnění dokazování. Tím by se však správní soudnictví dostalo na časové ose zpět před rok 2003 (tj. před nabytí účinnosti s. ř. s.), a to do situace, kterou Ústavní soud (viz nález č. 276/2001 Sb.) oprávněně prohlásil za protiústavní a také za odporující čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[23.] Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nehovoří o „zjištěném skutkovém a právním stavu", nýbrž pouze o „stavu", který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je proto samozřejmě nutno trvat na tom, že veškeré předložené důkazy se musí vztahovat k časovému okamžiku, v němž rozhodoval správní orgán, nicméně neplyne z toho, že tyto důkazy musí být poskytnuty nezbytně již ve správním řízení. Jinak řečeno, z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. lze dovodit toliko časový okamžik, k němuž se následně zjišťují všechny relevantní skutkové a právní okolnosti; nikoliv však časový okamžik, kdy nejpozději lze toto dokazování provádět.

[24.] Lze tak shrnout, že se žalobce v rámci řízení před krajským (městským) soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej

však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, č. 618/2005 Sb. NSS). Je tedy zřejmé, že městský soud byl oprávněn i v nyní projednávané věci provedení navrhovaných důkazů odmítnout, nemohl tak však učinit pouhým odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Lze tak shrnout, že krajský (městský) soud je vždy povinen podané důkazní návrhy buď provést, anebo se s nimi musí alespoň argumentačně vypořádat a jejich provedení odmítnout. V případě odmítnutí jejich provedení však nestačí poukázat na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., nýbrž vždy je třeba vyložit, proč navržený důkaz nemá pro rozhodovanou věc žádnou relevanci, je zjevné, že se jedná o důkaz nevěrohodný nebo naopak důkaz potvrzující tvrzení, která již byla postavena najisto.

[25.] Neprovedení tohoto důkazu soudem ze shora uvedených důvodů však může být odůvodněno též tím, že jej mohl a měl navrhnout stěžovatel již ve správním řízení, neboť tento důkaz měl sloužit zjevně k prokázání skutečností, o kterých byl účastník správního řízení dostatečně informován. Je totiž třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany žalobce na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským (městským) soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro účastníka řízení objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, správní orgán je odmítl přijmout atp.).

[26.] Na základě popsaných obecnějších východisek Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci konstatuje, že městský soud sice skutečně odmítl provedení některých důkazů navržených stěžovatelem, nicméně neučinil tak pouhým a chybně motivovaným odkazem na ustanovení § 75 s. ř. s., nýbrž vyložil, že veškeré navržené důkazy (notářské zápisy o výpovědích pánů Š. a S., doklady vyplývající z vlastního šetření stěžovatele o dalším osudu předmětného vozidla, posudek znalce Bukovského) byly opatřeny až ve druhé polovině roku 2009 a 2010, tedy po vydání obou správních rozhodnutí. Tyto důkazy měly vést ke zpochybnění totožnosti vozidla, nicméně tato otázka byla dostatečně vyřešena již ve správním řízení a pro otázku odnětí povolení k provozování STK není rozhodné, zda předmětné vozidlo je dále provozováno či nikoliv a zda je s ním nakládáno zákonným způsobem.

[27.] Je tedy zřejmé, že městský soud neprovedení navržených důkazů dostatečně a v intencích shora popsané judikatury odůvodnil, takže tato stížnostní námitka nemohla být shledána důvodnou.

[28.] Pokud stěžovatel sdělením ze dne 14. 6. 2011 poukazuje na údajné oportunistické nakládání s předloženými důkazy a žádá, aby soud zaujal závazné stanovisko k otázce jejich novosti ve vztahu k možné obnově správního řízení, musí soud zareagovat tak, že mu nepřísluší jakýmkoliv způsobem do tohoto správního řízení vstupovat, jelikož následnému soudnímu přezkumu by mohlo podléhat až případné pravomocné rozhodnutí o tom, že se žádost o obnovu řízení zamítá.

[29.] Stěžovatel dále namítl nezákonnost, spočívající v chybném postupu dle vyhlášky č. 103/1995 Sb.

[30.] K tomu zdejší soud uvádí, že podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 56/2001 *krajský úřad odejme oprávnění k provozování stanice technické kontroly, jestliže při provádění technických prohlídek jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem*. V nyní projednávané věci bylo za toto závažné porušování povinností označeno porušení ustanovení § 48 odst. 1, podle něhož *stanice technické kontroly při technické prohlídce silničního vozidla zjišťuje, zda technický stav a činnost ústrojí a částí vozidla je bez závad nebo má závady porovnáním skutečného technického stavu vozidla s podmínkami stanovenými pro technický stav vozidla tímto zákonem a prováděcím právním předpisem*. Podle odst. 4 *rozsah a způsob provádění pravidelných technických prohlídek, technické podmínky pro hodnocení výsledku technické prohlídky, způsob vyznačování provedení technických prohlídek stanoví prováděcí právní předpis*. V případě technické prohlídky předmětného vozidla Ford Fiesta dne 16. 7. 2007 bylo zjištěno, že stěžovatel označil toliko některé závady lehké a nikoliv nebezpečné, které se však na vozidle v době kontroly již musely vyskytovat.

[31.] Stěžovatel namítá, že podle ustanovení § 9 odst. 4 vyhlášky č. 302/2001 Sb. *kontrolní technik provede technickou prohlídku v rozsahu kontrolních úkonů uvedených v příloze č. 7 příslušných druhu technické prohlídky, konstrukci a vybavení vozidla. V průběhu technické prohlídky zaznamenává všechny závady, které na vozidle zjistil*. Citovaná příloha této vyhlášky prý však nestanoví, která závada je hodnocena jako lehká a která naopak jako vážná či nebezpečná.

[32.] S tímto názorem soud nesouhlasí. Jak totiž plyne z obsahu přílohy 7 citované vyhlášky, tato obsahuje seznam kontrolních úkonů pro zjišťování a hodnocení technického stavu vozidla při technické prohlídce a použitelné stupně hodnocení závad, přičemž u každého z nich se tyto závady hodnotí písmeny A – lehká závada, B - vážná závada a C – nebezpečná závada. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že pochybení stěžovatele shledal v tom, že na předmětném vozidle nezjistil nebezpečné, resp. přinejmenším vážné, závady, a to konkrétně (podle klasifikace obsažené v citované příloze): 526 podlaha, 510 skříň karosérie, budka; 215 brzdová hadice a potrubí, přičemž u závad 510 a 526 příloha vyhlášky umožňovala hodnocení všemi písmeny (A, B, C) a u 215 jen písmeny A či B. Stěžovatel tyto závady sice v průběhu technické prohlídky označil, nicméně považoval je za závady toliko lehké (A).

[33.] Jinou otázkou je ovšem způsob podřazení pod příslušný stupeň hodnocení konkrétní závady, tzn. obsah konkrétního kontrolního úkonu. V tomto směru je třeba vycházet z ustanovení § 10 odst. 3 vyhlášky č. 302/2001 Sb., podle něhož se *pro každý kontrolní úkon stanoví konkrétní podmínky a konkrétní technologie jeho provádění. Podrobný popis kontrolních úkonů se uvede ve Věstníku dopravy*. Jinak řečeno, hierarchie předpokládaná článkem 79 odst. 3 Ústavy („*Ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zmocněny*“) je v daném případě respektována tím, že ustanovení § 48 odst. 4 a § 91 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. obsahuje zákonné zmocnění k vydání prováděcí vyhlášky. Tou je vyhláška č. 302/2001 Sb., která konkretizuje citovaná zákonná ustanovení a stanoví v příloze č. 7 podrobný seznam prováděných úkonů v rámci technické kontroly vozidel. Citované ustanovení § 10 odst. 3 této vyhlášky pak jen odkazuje na Věstník dopravy, stanovící obsah těchto úkonů. Zjednodušeně vyjádřeno, zákonná úprava vymezuje *práva a povinnosti*

stanice technické kontroly, prováděcí vyhláška specifikuje *jednotlivé úkony* v jejím rámci činěné a ve Věstníku dopravy je publikován jejich přesný *obsah*.

[34.] Ve Věstníku dopravy byla pod č. 4/2002 publikována Instrukce pro STK č. 1/2002, Kontrolní úkony pro zjišťování a hodnocení technického stavu vozidel, měření emisí a lhůta příští technické prohlídky a zrušovací ustanovení (dále též „Instrukce"). V Instrukci je konstatováno, že se zatím nepodařilo zajistit novelizaci kontrolních úkonů v rozsahu, který by umožňoval jeho souhrnné vydání Věstníkem dopravy, a proto tyto kontrolní úkony platné před 31. 12. 2001 zůstávají v platnosti i po 1. 1. 2002. Z hlediska konkrétního obsahu úkonů proto platí text kontrolních úkonů uvedený v příloze č. 1 a č. 14 vyhlášky č. 103/1995 Sb.

[35.] Je třeba doplnit, že žalovaný vydal Instrukci v souladu s ustanovením § 88 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., podle něhož *Ministerstvo zabezpečuje vydávání Věstníku dopravy, ve kterém se publikuje ... instrukce upřesňující jednotnost provádění technických kontrol ve zkušebních stanicích nebo pověřené zkušebně, technických prohlídek a měření emisí ve stanicích technické kontroly a stanicích měření emisí*. Soud má za to, že toto zákonné zmocnění je dostatečně konkrétní pro daný případ, tzn. pro vymezení konkrétního obsahu kontrolních úkonů. Ani v tomto směru proto neshledal kasační stížnost důvodnou.

[36.] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že prováděcí předpis vždy sleduje osud zákona, který provádí a proto „*není možné, aby tento existoval bez zákona, na který je navázán*". Z ustálené judikatury zdejšího soudu (např. rozsudek sp. zn. 5 A 75/2002) totiž plyne, že „*čl. 79 odst. 3 Ústavy stanoví podmínku zákonného zmocnění k vydávání sekundární legislativy pouze pro okamžik jejího vydání, nikoliv pro celou dobu její platnosti. Logika čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR (v obsahové návaznosti zejména na čl. 2, 4 a 95 Ústavy a čl. 2 a 4 Listiny) totiž vychází z ústavního principu vázanosti zákonem, který je důsledkem legitimační funkce lidu, vyjádřené v čl. 2 odst. 1 Ústavy, a také principu bezrozpornosti vnitrostátního právního řádu. Základním materiálním imperativem proto vždy musí být zcela konkrétní a zřetelně vyjádřený projev vůle zákonodárce (obsažený v zákonném zmocnění) k vydání konkretizujících podzákonných právních předpisů, který nemůže být překročen či dokonce zcela absentovat. Pro právní účinky takovéhoto právního předpisu je proto rozhodující jeho zmíněný materiální vztah k projevené vůli zákonodárce; oproti tomu však není možno dospět k věcně podloženému přesvědčení o neplatnosti tohoto předpisu toliko z důvodů legislativně-technických, tedy jen proto, že – jako v daném případě – původní zákonné zmocnění bylo derogováno a „přesunuto" do zákona jiného, ačkoliv je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že zmiňovaná vůle zákonodárce i v tomto případě dostatečně zřetelně projevena byla*." Zjednodušeně řečeno to znamená, že zrušením zákonného zmocnění ještě automaticky nedochází i ke zrušení prováděcího předpisu, opírajícího se o toto zmocnění.

[37.] Jiná je samozřejmě otázka aplikovatelnosti takovéhoto prováděcího předpisu, jelikož není možné, aby tento sekundární právní předpis stanovoval závazná práva a povinnosti bez jasně vyjádřené vůle zákonodárce. To se nicméně v nyní řešeném případě nejeví jako zásadní problém, jelikož zmocnění pro vydání předmětné instrukce představuje ustanovení § 88 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. a byť samozřejmě platí, že příloha č. 1 vyhlášky č. 103/1995 Sb. byla zrušena ke dni 31. 12. 2001 (viz ustanovení § 30 odst. 1 vyhlášky č. 302/2001 Sb.) a její normativní obsah nemůže „obživnout" formou odkazu obsaženého v Instrukci, není zásadně nepřípustné, aby se *obsah* této přílohy stal obsahem předmětné instrukce. Jinak řečeno, žalovaný mohl postupovat dvojím způsobem, vedoucím ke stejnému cíli: buď do Instrukce přepsat celý nebo podstatný obsah zmiňované přílohy,

anebo na text této přílohy poukázat s tím, že ji výslovně přebírá. Zvolil v pořadí druhé řešení, tedy výslovně uvedl, že platí i nadále text kontrolních úkonů uvedený v příslušné vyhlášce, které však - dle názoru soudu - principielně je také možné.

[38.] Stěžovatel - jako stanice technické kontroly - proto byl povinen respektovat obsah kontrolních úkonů, nicméně nikoliv z důvodu aplikace v rozhodné době již derogované vyhlášky č. 103/1995 Sb., nýbrž z důvodu postupu podle ustanovení § 88 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. Ve spojení s obsahem Instrukce. Soud proto se stěžovatelem souhlasí potud, že vyhláška č. 103/1995 Sb. včetně přílohy č. 1 přestala být součástí právního řádu – vyhláška č. 103/1995 Sb. byla zrušena ke dni účinnosti vyhlášky č. 302/2001 Sb., tzn. 28. 8. 2001; příloha č. 1 byla zrušena ke dni 31. 12. 2001. Na tuto vyhlášku ani na její přílohu se proto od těchto okamžiků nelze odvolávat jako na závazný právní předpis. Žalovaný tak však ostatně ani nečinil, když na str. 14 jeho rozhodnutí ze dne 16. 6. 2009 je výslovně uvedeno, že po 31. 12. 2001 se použije toliko *text* příslušných příloh, nikoliv samotná vyhláška č. 103/1995 Sb., přičemž závaznost tohoto textu je dána citovaným ustanovením § 10 odst. 3 vyhlášky č. 302/2001 Sb. Přitom ani samotný stěžovatel nezpochybňuje závaznost změn vydaných ve Věstníku dopravy, když tvrdí, že se při svém provozu úpravou obsaženou ve Věstníku dopravy vždy řídil. Je tak proto zřejmé, že popsaná právní úprava pro stěžovatele nemohla být překvapivá či dokonce nepředvídatelná.

[39.] Jakkoliv je tedy jasné, že řešení zvolené žalovaným formou Instrukce je provizorní a nikoliv dlouhodobě udržitelné, nepovažuje soud postup žalovaného, který *obsah* přílohy č. 1 vyhlášky č. 103/1995 vtělil do této Instrukce v souladu se shora citovanými zákonnými zmocňovacími ustanoveními, za *apriori* právně vyloučený, resp. dokonce za protiústavní, jak se domnívá stěžovatel. Nelze mu přisvědčit ani v tom, že došlo k jevu označovanému jako mezera v platné právní úpravě, která byla vyložena v neprospěch soukromoprávního subjektu. Jak totiž soud vyložil výše, právě díky Instrukci tato mezera v právní úpravě vůbec nevznikla, takže nebylo třeba (neexistující) volný prostor řešit prostřednictvím obvyklých interpretačních metod.

[40.] Pokud stěžovatel městskému soudu vytýká, že se touto otázkou zabýval nedostatečně, je třeba uvést, že krajský (resp. městský) soud nemusí vždy vymýšlet zcela nové právní argumenty, odlišné od argumentů správních orgánů, jelikož by to bylo v konečném důsledku často i kontraproduktivní. Požadavku přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí proto postačuje, pokud při posuzování jednotlivých žalobních bodů výslovně a zcela konkrétně označí, které názory správního orgánu považuje za správné, a naopak s kterými polemizuje, resp. které vyvrací. Z hlediska hospodárnosti řízení proto není nutno trvat na tom, aby krajský soud vždy opakoval, resp. argumentačně rozkošatil, právní názory vyjádřené již v přezkoumávaných správních rozhodnutích. Jestliže tedy v nyní projednávaném případě městský soud uvedl, že se ztotožnil s právním názorem žalovaného ohledně platnosti kontrolních úkonů popsaných v příloze vyhlášky č. 1 k vyhlášce č. 103/1995 Sb., a podstatu tohoto názoru shrnul vlastními slovy, nespatřuje zdejší soud v tomto postupu pochybení, odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., na který stěžovatel poukazuje. Ani tuto námitku proto soud nepokládá za důvodnou.

[41.] Další skupina námitek se týká nedostatečného ztotožnění předmětného vozidla, kdy údajně jediným důkazem byla výpověď svědkyně K.; identifikace podle registrační značky prý nemá relevanci, neboť se jedná o lehce přenosný identifikační znak.

[42.] K tomu však ze spisu a z obsahu rozhodnutí žalovaného plyne, že ke ztotožnění vozidla, které u stěžovatele úspěšně absolvovalo dne 16. 7. 2007 technickou prohlídku, a které dne 15. 9. 2007 havarovalo, došlo i na základě celé řady dalších skutečností:

- Byly ztotožněny dokumenty, vztahující se k vozidlu (technický průkaz, resp. osvědčení o registraci vozidla).

- Obdobné závady, které byly zjištěny u havarovaného vozidla, konstatoval stěžovatel při technické prohlídce – byť s uvedením menší intenzity (podlaha, skříň karoserie, budka, brzdové hadice a potrubí).

- Odpovídal rovněž stav ujetých kilometrů: dne 16. 7. 2007 totiž činil 51 533 km, dne 15. 9. 2007 již 51 989 Kč.

[43.] Pokud stěžovatel zpochybňuje tyto skutečnosti poukazem na některé údajné nesrovnalosti (fyzická účast svědkyně K. u technické prohlídky, výpověď M. Š.), nezbývá než konstatovat, že se jedná o námitku z oblasti hodnocení provedeného dokazování, kdy soud považuje za důležité, že závěry učiněné správními orgány jsou přesvědčivé, argumentačně a skutkově podložené a logické.

[44.] Pokud stěžovatel zpochybňuje znalecký posudek ing. M. z hlediska identifikace předmětného vozidla, je třeba uvést, že z obsahu tohoto posudku ze dne 2. 10. 2007 je patrno, že tato identifikace proběhla nejen podle registrační značky a značky a typu zkoumaného vozidla, nýbrž také podle VIN kódu (který se shoduje s VIN na protokolu o technické prohlídce vystaveném stěžovatelem), roku výroby, druhu a obsahu motoru. Rovněž z obsahu protokolu Policie ČR – Okresní ředitelství Sokolov o dopravní nehodě ze dne 15. 9. 2007, č. j. ORSO-1062/DN-JL-2007, plyne, že předmětné vozidlo bylo identifikováno nejen podle registrační značky, nýbrž také podle VIN kódu a dalších technických parametrů, které se shodují s údaji uvedenými v protokolu o technické prohlídce.

[45.] Námitky stěžovatele vedené v tom směru, že vozidlo mající účast na dopravní nehodě nebylo řádně ztotožněno, se proto jeví jako značně spekulativní a neodpovídající obsahu správního spisu. Lze se tak shodnout s právním názorem městského soudu, že otázka totožnosti vozidla byla dostatečně prokázána a že proto nebylo nutno provést důkazy, navržené stěžovatelem, které s ohledem na svoji povahu učiněné skutkové závěry nemohly vyvrátit.

[46.] Další tvrzení, vztahující se k údajné pokračující existenci předmětného vozidla (jeho další prodej, provedená registrace atp.), Nejvyšší správní soud již samostatně nehodnotil, protože je považuje za zcela odtažitá s ohledem na podstatu řešeného případu, která se týká výlučně odnětí oprávnění k provozování STK a nikoliv zákonnosti postupu při přepisu vozidla Městským úřadem Kraslice, případně toho, kdy vlastně (a pokud vůbec) došlo k sešrotování tohoto vozidla, kam právě zmiňované námitky směřují.

[47.] Konečně poslední námitka se týká intenzity porušení povinností při provádění technických kontrol ve smyslu ustanovení § 59 a) zákona č. 56/2001 Sb. Podle tohoto ustanovení totiž *krajský úřad odejme oprávnění k provozování stanice technické kontroly, jestliže při provádění technických prohlídek jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem*.

[48.] K tomu zdejší soud uvádí, že závěry obou správních orgánů a také městského soudu považuje za skutkově podložené a právně přesvědčivé. V daném případě totiž bylo

prokázáno, že u předmětného vozidla byly vážné, příp. dokonce nebezpečné, závady označeny stěžovatelem jen jako lehké, resp. vůbec, a bylo tak fakticky umožněno provozovat technicky nezpůsobilé vozidlo, což vedlo k ohrožení účastníků silničního provozu. Stěžovatel tak závažným způsobem porušil svoje zákonné povinnosti a soud považuje za správný i právní názor žalovaného obsažený v jeho rozhodnutí ze dne 16. 6. 2009, že pokud STK prohlásí, že prověřované vozidlo je technicky způsobilé pro další provoz, má tím být minimalizována možnost příčiny dopravní nehody spočívající ve špatném technickém stavu. To se však v daném případě zjevně nestalo.

[49.] Pokud stěžovatel namítá, že se dopustil pouze jednorázového a nikoliv opakovaného porušení povinností, odkazuje soud na obsah kontrolních zjištění, učiněných v rámci státního odborného dozoru, z něhož je patrno, že kontrolní technici stěžovatele nedodržovali předepsané kontrolní úkony, zcela přehlédli značnou korozi karosérie vozidla a stěžovatel jako STK selhal v systému řízení jakosti. Tato zjištění přitom nebyla učiněna jen v roce 2008, nýbrž plynou již z kontrolního protokolu státního odborného dozoru z 20. 9. 2005. Ani tato námitka proto není důvodná.

V. Shrnutí

[50.] Na základě shora předestřených úvah dospěl soud k závěru, že žádná z uplatněných stížnostních námitek není důvodná a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[51.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu